

BLINDE WOEDE

THUNBERG

Oorspronkelijke titel: Blind vrede

© 2022 Malin Thunberg Schunke

Originally published by Piratförlaget, Sweden

Published by agreement with agentur literatur Gudrun Hebel, Berlin

Vertaald door Roel Van Der Schueren

PROLOOG

Alles hing af van enkele kostbare seconden.

‘Haast je!’ fluisterde hij. Koud zweet droop langs zijn slapen naar beneden. Zijn doorweekte hemd kleefde aan zijn rug.

Toen de vrouw niet antwoordde, keerde hij zich om in de bestuurdersstoel om te zien waarom het zo lang duurde. Elke vezel in zijn lijf kon het gevaar voelen. Hoe had hij zo’n risico kunnen onderschatten?

Zijn vrouw stond gebogen over het geruite kinderstoeltje en worstelde om de veiligheidsgordel van hun zoontje vast te klikken. Haar vingers gleden keer op keer weg telkens wanneer het kind zich probeerde los te wringen.

Net toen hij op het punt stond om uit te stappen om haar te helpen, hoorde hij de klik en nam hij opgelucht het stuur weer vast. Zijn vrouw sloot de achterdeur en stapte aan de andere kant in op de achterbank. Haar stem trilde toen ze zachtjes begon te neurien.

Hij startte de motor en wierp nog een laatste blik op de grote fin-de-sièclevilla. Generaties lang was dit de thuis van haar familie geweest. Nu waren ze hier niet meer veilig, misschien zelfs nergens meer in dit land. Hij verstijfde.

‘Heb je onze passen?’ riep hij.

Hij moest meerdere keren roepen om boven het geschreeuw van hun zoon uit te komen, maar toen hij het antwoord hoorde, zette hij abrupt de motor af.

‘Ik ga. Blijf hier!’ beval hij voor hij uitstapte en de trap weer oprende. Het slot kraakte en hij moest goed trekken voordat de voordeur eindelijk openging. De smaak van bloed brandde in zijn mond en hij haastte zich naar zijn werkkamer.

Vastberaden dwong hij zichzelf te kalmeren. De ene lade na de andere viel uit het mahoniehouten bureau op de grond terwijl hij zonder succes zocht. Uiteindelijk bleef hij staan voor de chaos van zijn leven.

Hij zou ze niet kunnen redden.

Het was verleidelijk om gewoon op te geven. Zijn benen voelden slap en zijn lichaam werd zwaarder en zwaarder. Net wanneer hij op het punt stond in de bureaustoel weg te zakken, hoorde hij een stem in de hal.

‘Maar wat doe je nu toch? Ze liggen in het bureau.’

De stem van zijn vrouw klonk schel en vreemd. Het volgende ogenblik stond ze in de deuropening, haar gezicht lijkbleek, zwaaiend met de passen. Hij werd overspoeld door opluchting.

‘Kom!’ fluisterde hij.

In een paar passen was hij haar voorbij en hij bereikte de voordeur met zijn vrouw hijgend achter zich.

Dit lukt ons, dacht hij.

Buiten op de trap stierf zijn hoop.

De explosie was oorverdovend. De schokgolf was zodanig groot dat ze tegen de stenen trap werden geslingerd. Een paar seconden was alles zwart voordat hij zijn ogen kon openen en zich voorzichtig kon rechtzetten. Zijn vrouw lag wat verder en strekte huilend haar hand uit naar hem. Haar mond bewoog, maar hij hoorde niets. In plaats van naar haar, kroop hij de andere richting uit, naar beneden.

Hij *moest* naar beneden.

Naar de resten van wat ooit hun auto was.

Naar de resten van wat ooit het waardevolste in hun leven was en dat op hen had gewacht, vastgeklit in zijn kinderstoeltje.

Hij wist dat zijn leven voorbij was. Toch bleef hij kruipen. Trede per trede tot hij in de voortuin was, waar delen van het autowrak nog brandden. De hitte van de vlammen sneed in zijn ogen terwijl hij worstelde om recht te komen. Uiteindelijk

gaf hij op. Hij bleef op zijn knieën zitten, hulpeloos wankelend terwijl een hees gejammer uit zijn keel opsteeg.

Toen een gestalte vanuit de struiken opdook, probeerde hij niet te vluchten. Hij staaarde alleen maar wezenloos voor zich uit.

De eerste kogel die hem recht in zijn borst trof, voelde hij niet eens. Zelfs de laatste kogel die een punt achter zijn leven zette, deed geen pijn.

Het voelde eigenlijk gewoon volkomen terecht.

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Skånse platteland, 6 mei 2019

Julia Elander lag al uren wakker, wachtend op het vertrouwde geluid van zijn auto op de oprit. Onrust en irritatie wisselden elkaar af terwijl ze bedacht waar Bart kon zijn. Tegenwoordig kwam hij steeds later thuis.

Na een tijdje gaf ze de pogingen om tot rust te komen op en deed ze het nachtlampje aan. Ondanks de twee blauwe vinkjes naast haar whatsappberichten had ze nog geen nieuwe meldingen ontvangen op haar telefoon. Hij had haar berichten dus wel gelezen.

Ze scrolde wat en bekeek enkele posts op Instagram. Toen wierp ze haar telefoon weg en deed een paar dikke geitenwolven sokken over haar naakte voeten. In de badkamer hing nog steeds de geur van verf. Julia en Bart hadden avonden aan een stuk doorgebracht met het wegschrappen van oud behang en het overschilderen van de muren in een zachte abrikooskleurige tint. Ondanks dat Bart haar vrij spel had gegeven, had hij toch gemopperd dat het eruitzag als een poppenhuis toen ze klaar waren. Maar Julia was tevreden. Als verrassing had Bart een klein fortuin neergelegd voor een crèmekleurige, losstaande badkuip met gulden voetstukken. Wanneer ze samen baadden in het flikkerende kaarslicht, voelde Julia zich zo dankbaar voor hem.

Toen Bart Mulder ongeveer twee jaar geleden in haar leven kwam, had ze de hoop bijna opgegeven om iemand te vinden met wie ze de rest van haar leven wilde doorbrengen. Ze wist dat ze werd gezien als een eenzaat. Misschien kwam het door haar sterke engagement, door haar brandende verlangen om de wereld te veranderen. Weinig mensen begrepen haar echt.

In Bart had ze niet alleen de liefde gevonden, maar ook een levenspartner die dezelfde waarden deelde.

Buiten klonk een gekrabbel dat Julia naar het badkamer-venster lokte. Het grindpleintje lag er verlaten bij. De grote struiken aan de omheining werden opgelicht door de oude lantaarn, die waggelde in de wind. Het hek was opengewaaid en sloeg nu voortdurend tegen het paaltje. Ze zou het slot eens moeten herstellen.

Julia kreeg vaak de vraag hoe ze zo afgelegen op het plat-teland kon wonen. De dichtstbijzijnde burens woonde enkele kilometers verder en het was een halfuur rijden naar Malmö. Zelf had Julia geen seconde getwijfeld toen haar moeder drie jaar geleden overleed en het kleine landhuis naliet. Ze had nog nooit spijt gehad van haar keuze om haar appartement in het centrum van Lund op te geven en hierheen te verhuizen, en Bart woonde hier nu ook natuurlijk.

In het begin had ze schrik dat het niet zou lukken om samen te wonen. Ze had nog nooit een langere relatie gehad. Bovendien was Bart met zijn tweeënveertig jaar tien jaar ouder dan Julia. Maar haar mama had gezegd dat ze ervan moest genieten zolang het duurde. Volgens haar zou het lot wel beslissen of Bart en Julia voor elkaar gemaakt waren. En Julia voelde dat alle kansen in hun voordeel waren.

Kon hij nu maar gewoon eens thuiskomen, dacht ze.

Bart was hiernaartoe verhuisd uit Nederland en had een bedrijf dat buitenlandse firma's hielp zich te vestigen in Zweden. Hij was een felbegeerde adviseur. Open en professioneel, en hij kon goed Zweeds. Af en toe kon een foutje binnenslippen en gebruikte hij de verkeerde woorden, maar zijn grappige accent was charmant. Blijkbaar had hij de taal geleerd tijdens een lange relatie met een Zweeds model in Amsterdam, maar hij was spaarzaam met de details. Misschien maakte het ook niet veel uit. Toch voelde Julia een steek van jaloezie telkens wanneer ze eraan dacht.

Ze liet haar voorhoofd tegen de koude vensterruit leunen en twijfelde om nog een berichtje te sturen, maar liet het zo. In plaats daarvan verliet ze rillend de badkamer en kroop weer onder de dikke lakens. Na een kort moment van twijfel deed ze het nachtlampje uit en legde zich met haar rug naar de deur.

Ze had beslist. Deze keer zou ze niet vragen waar hij was geweest.

HOOFDSTUK 2

Kasteel Hägeholm, Skåne, 6 mei 2019

De sfeer 's avonds was weer eens aan de agressieve kant. Het was altijd moeilijk om een evenwicht te vinden met zo'n groep en Carl Elander merkte dat hij sommigen in de gaten zou moeten houden.

Ongeveer zeventig man was aanwezig in de mooie maar afgeleefde vergaderzaal. Vooral mannen. Op een stoel aan de ene kant zat Bart Mulder. Zijn kaken waren gespannen en zijn ogen dwaalden door de ruimte. Volledig paraat. Er was iets aan de Nederlander dat Carl Elander kon waarderen.

Een gekuch steeg op van de eerste rij. Molly Larsen. Ze dacht vast dat hij zijn draad was kwijtgeraakt. Carl knipoogde naar haar en zette zijn speech voort:

‘Zoals ik al zei, jullie kennen de plaats, tijd en de geplande route. Niets is zeker, maar we gaan uit van het volgende.’ Carl opende zijn laptop en een kaart werd geprojecteerd op het witte doek achter hem. ‘Er zal oproerpolitie ingezet worden op de plekken die ik met rood heb omcirkeld. Ik vermoed zelfs dat er mobiele eenheden zullen zijn. Let op met flikken in burger, die worden vaak tussen onze groepen gedropt. En enkel schroevendraaiers! Die kunnen ook handig zijn om kasseien los te wrikken. Zorg ervoor dat de spandoeken die ik jullie gaf duidelijk zichtbaar zijn. De kledij hebben we al besproken, alles zwart. Denk eraan dat armbescherming goed van pas kan komen tegen wapenstokken. En ik kan het niet genoeg herhalen: geen telefoons, portefeuilles, identiteitskaarten of... alcohol.’

De zaal lachte, maar Carl Elander bleef serieus.

‘Blijf in groep en vorm een muur. We zijn sterker als we ons als één bewegen. Ze houden geen rekening met ons, maar jullie

weten wat te doen als jullie gepakt worden...'

'Een: zwijg. Twee: wacht op een advocaat,' onderbrak een mager kereltje met een onrustige blik.

'Exact. We hebben het geld voor een privéadvocaat. En denk aan ons motto: als er niemand is opgepakt, hebben we gefaald. Jullie doen wat ik gezegd heb vanavond. Wie grappen uithaalt, vliegt eruit. Zoals gewoonlijk zal ik jullie zien, ook al kan ik jullie niet leiden.'

'Hoe zit het met honden of paarden?'

'We zullen poeder uitdelen. Richt op hun neuzen.'

Een halfuur later stond Carl Elander buiten op de trappen van het kasteel. Nadat hij een sigaret had opgestoken en enkele passen richting het binnenplein had genomen, keek hij over zijn schouder. Kasteel Hägeholm lag op een landtong met een wonderlijk uitzicht over het meer van Hägeholm en werd omgeven door dichte naald- en loofbossen. Het kasteel was gebouwd op het einde van de achttiende eeuw in Franse rococostijl met pinakels en torens. Het was de perfecte plek voor een samenkomst. De dichtstbijzijnde buur woonde vijftien kilometer verderop.

Vanuit zijn ooghoek zag Carl een beweging die hem deed omkijken naar een grote rododendronstruik enkele honderden meters verder. In het schijnsel van de flikkerende tuinverlichting ontdekte hij Rasmus Björning op het smalle paadje dat naar de rode schuur leidde.

Wat doet die daar zo laat? dacht Carl. Het was al bijna middernacht.

Hij twijfelde kort, maar besloot dat het nogal ongeleefd was om te vertrekken zonder dag te zeggen. Bovendien ging het meestal snel. Rasmus had het niet zo voor smalltalk.

Toen Carl riep, draaide Rasmus zich om en stapte terug richting het binnenplein. Zoals altijd droeg hij een blauwe overall, bruine klompen en een groen petje met de tekst *Kasteel & vergaderzaal Hägeholm*. Zijn rechtgeknipte pony was zo lang dat

hij hem opzij moest blazen om iemand in de ogen te kunnen kijken, wat hij zelden deed.

'Hey, zijn jullie klaar?' vroeg Rasmus toen hij voor Carl stond.

'Ja, we hebben net afgesloten.'

'Aha.'

'Hoe is het hier?'

'Gewoon,' mompelde Rasmus. 'Alles wat binnenkomt, wordt besteed aan de renovatiewerken. Je moest eens weten hoe duur dit allemaal is.'

'Ja, daar kan ik inkomen,' zei Carl en hij trok een laatste keer van zijn sigaret voor hij ze doofde met zijn schoenzool.

Kasteel Hägeholm was al jaren toe aan vernieuwing en de bezoekers schitterden in afwezigheid. Carl vroeg zich af vanwaar Rasmus het geld haalde om hier te blijven wonen. De erfenis moest lang geleden al op zijn geweest. Hij keek op naar de rode bakstenen muren met gele raamkozijnen. In een van de torenkamers klapperde een venster. Na het overlijden van zijn vader was Rasmus om een of andere reden naar de linkervleugel verhuisd. De kamer was pompeus ingericht met een hemelbed uit de achttiende eeuw en donkere fluweeldraperieën, maar Carl vond dat het er muf en bedompt rook.

'Nog nooit gedacht om het te verkopen?' vroeg hij zonder nadenken.

Rasmus' antwoord bleef hetzelfde.

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Ik ben hier opgegroeid.'

'Dat weet ik, maar je zou je schulden kunnen afbetalen. Je zou kunnen verhuizen naar een of andere fraaie woning in Lund of Malmö,' hield Carl vol. 'Deze plek verslindt je geld. Er zijn zeker veel investeerders die kwijlen bij de gedachte om Kasteel Hägeholm van je over te nemen.'

Rasmus Björnings mond was een smalle streep geworden en Carl moest dichterbij komen om te horen wat hij zei. Waarom

moest hij altijd zo stil praten?

‘Ik kan niet weg. Dit is mijn leven, mijn familie.’

Carls ogen volgden Rasmus’ hand. Hij wees weg van het kasteel, naar de schuur.

Mijn familie? Wat bedoelde hij? De eigenaardige uitdrukking op Rasmus’ gezicht deed Carl huiveren. De jongen was nog niet eens dertig jaar en het ontbrak hem nu al aan perspectief. Hij schudde het onbehaaglijke gevoel van zich af. Gelukkig hoefde hij niet te leven zoals Rasmus, eenzaam in dit oude krot.

De stilte werd doorbroken door het felle geluid van een claxon. Carl gaf Rasmus een licht schouderklopje.

‘Ik moet gaan, Bart Mulder heeft haast. Hij wordt strak aan de ketting gehouden thuis. Mijn zusje, weet je wel.’

Met een grijns verdween hij naar de wachtende auto.

HOOFDSTUK 3

Kasteel Hägeholm, Skåne, 6 mei 2019

Bart Mulder tikte geïrriteerd met zijn vingers op het stuur terwijl hij zat te wachten tot Carl zou instappen. Een eindje verder zag hij de gestalte van Rasmus Björling.

Ik kan maar geen hoogte krijgen van die man, dacht hij. Hij had een akelig gevoel bij Rasmus.

Carl Elander stak zijn hoofd door het venster.

‘Waar is Molly? Ik dacht dat ze al in de auto zou zijn?’

‘Nee, ik heb haar niet gezien. Maar haast jullie! Ik moet naar huis.’

‘Ach, wees niet zo’n pantoffelheld.’ Carl keek rond. ‘Molly!’ riep hij. ‘Tijd om te gaan.’

Het duurde even voordat een klein jong meisje met zwart stoppelhaar vanachter het kasteel tevoorschijn kwam. Ze deed geen moeite om zich te haasten ondanks dat Carl met zijn armen zwaaide en Bart nog maar een keer claxonnerde.

‘Moet ze zich altijd zoals een zombie bewegen?’ mompelde Carl terwijl hij zich liet neerzakken op de passagierszetel.

Bart startte de motor en wachtte tot Molly Larsen zich op de achterbank had gezet.

‘Wat deed je daar?’ vroeg Carl.

‘Ik was bij de steiger. Hij mag zich gelukkig prijzen, die Rasmus die hier woont. Zo in alle rust en stilte zonder al dat lawaai en die uitlaatgassen.’

Carl antwoordde niet. Hij richtte zich tot Bart. ‘Ik ga een paar van die kerels van vanavond eruit moeten schoppen. Te veel testosteron en te weinig verstand, als je snapt wat ik bedoel.’

‘Net wat ik dacht,’ knikte Bart terwijl hij van het kronke-

lende bospad afreed en de snelweg richting Malmö betrad. 'Zeg, Rasmus Björling,' ging hij verder. 'Wat voor iemand is hij eigenlijk? Hoort hij bij ons?'

'Wat bedoel je?'

De vage scherpte in Carls stem deed Bart op zijn hoede zijn. Jarenlange ervaring had hem een goede mensenkennis opgeleverd. Hij beeldde zich in dat dat een van de redenen was waarom hij nog leefde.

Voorzichtig keek hij naar Carl. 'Euhm, het is gewoon die plek. Kasteel Hägeholm heeft iets creepy's...'

Achterin klonk gesnuif en hij ontmoette Molly's blik in de achteruitkijkspiegel.

'Het is niet creepy, het is fantastisch. Een paradijs voor mens en diert,' zei ze.

Natuurlijk vind jij dat. Je bent zelf ook maar apart, dacht Bart.

Hij wist dat Carl en de Deense Molly een soort van losse relatie hadden, maar begreep eigenlijk niet waarom. De twee waren zo verschillend als maar kon zijn. Carl was lang, blond, charismatisch en extravert. Zij was het tegenovergestelde. Niet alleen op het vlak van uiterlijk deed ze hem denken aan een klein prikkelig egeltje.

'Het is misschien gewoon die Rasmus die...,' begon hij.

'Rasmus is oké. Zoals ik al zei: vergeet hem,' onderbrak Carl.

'Natuurlijk,' viel Bart snel in.

Ze reden een tijdje verder in stilte. Dan probeerde Bart opnieuw.

'Ik dacht aan iets. Ik zou met je kunnen meegaan naar Kopenhagen overmorgen.'

Hij merkte hoe Carl hem enkele seconden onderzoekend aankeek vooraleer hij ruw lachte.

'Luister, Mulder, als je al vindt dat Kasteel Hägeholm creepy is, dan ben je zeker niet de juiste persoon voor Denemarken.'

Bart haalde zijn schouders op en besloot het onderwerp te laten vallen. In tegenstelling tot de anderen had hij al begrepen

dat Carl Elander een alleenheerser was. Bart zou nooit het risico nemen om hem voor het hoofd te stoten.

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Gent, België

info@borgerhoff-lamberigts.be

www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN 9789463939911

NUR 332

Thema FH

D2023/11.089/29

© 2023, Borgerhoff & Lamberigts nv

Auteur: Thunberg

Vertaling: Roel Van Der Schueren

Coördinatie: Sam De Graeve, Nils De Malsche, Joni Verhulst

Eindredactie: Remco Houtman-Janssen

Binnenwerk: Robin J. August

Auteursportret: Anna-Lena Ahlström

Ontwerp cover: Andrew Davis

Coverbeeld: © Silas Manhood / Trevillion Images

Gedrukt in Europa

Eerste druk: februari 2023

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronische drager of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.